

Arrest

nr. 274 887 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 15 januari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar vader, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 15 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 7 januari 2021 (RvV 7 januari 2021 nr. 246 926).

1.3. Verzoekster diende op 12 augustus 2021 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), ditmaal in functie van haar halfzus, die ook Nederlands staatsburger is.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 februari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 16 februari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.08.2021 werd ingediend door:

*Naam: P.(...) Nationaliteit: Suriname Geboorteplaats: (...)
Voornaam: W.(...) T.(...) Geboortedatum: (...) RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.08.2021 opnieuw gezinshereniging aan en ditmaal met haar Nederlandse halfzus, P.(...) S.(...) V.(...) (RR: (...)).

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *rekeninguittreksel dd. 07.10.2021 met vermelding van een bruto-uitkering - wie dergelijke uitkering zou ontvangen en van welke aard deze zou zijn, wordt niet verduidelijkt. Evenmin wordt duidelijk gemaakt wat betrokkene met dit stuk wil aantonen.*
- *Loonfiches van OCMW Hamme op naam van referentiepersoon voor de maanden september tot november 2021.*
- *attesten OCMW Hamme dd. 18.08.2021 op beide namen waaruit blijkt dat zij niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.*
- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 28.01.2020.*
- *vrachtbrieven van referentiepersoon aan betrokkene: vrachtbrief voor versturen gebruikte goederen/kleding dd. 09.04.2007; vrachtbrief opsturen levensmiddelen dd. 29.03.2007; vrachtbrief opsturen levensmiddelen dd. 10.04.2009; vrachtbrief opsturen gebruikte goederen/kleding dd. 18.04.2013;*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon reeds sinds 2012 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 15.01.2020. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de

Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient te worden opgemerkt:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 12.08.2021 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon, nadat zij eerst bij haar vader introk in het kader van voorgaande aanvraag gezinshereniging. De huidige gezamenlijke vestiging doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Voor wat het ten laste zijn betreft hebben er effectief enkele verzendingen van goederen/kledij en/of levensmiddelen hebben plaatsgevonden van referentiepersoon naar betrokkene, meer bepaald op 29.03.2007, 09.04.2007, 10.04.2009 en 18.04.2013. Deze verzendingen zijn echter zo beperkt en onregelmatig, dat het op geen enkele manier aannemelijk is dat zij van deze verzendingen zou hebben afgehangen om in haar levensonderhoud te voorzien, niet in de jaren van ontvangst van de verzendingen, noch op het moment dat zij Suriname heeft verlaten. Deze daten van méér dan 6 jaar voor betrokkenes komst naar het Schengengebied, dat zij onmogelijk van een afhankelijkheidsrelatie kunnen getuigen van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon vlak voor haar komst naar het Rijk en voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging.

Wat het onvermogen betreft, dit werd opnieuw niet afdoende aangetoond. Er werd een attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 28.01.2020 voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerend goed bezit. De relevantie van dit attest kan echter niet worden opgemerkt, het werd immers opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land had verlaten (cfr. paspoort N° R1474010 waaruit uitreis Suriname blijkt op 06.10.2019). Bovendien zegt dit attest niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk voorafgaand aan haar vertrek uit de Schengen in haar eigen levensonderhoud voorzag. Temeer nu blijkt dat betrokkene tweemaal een visum heeft aangevraagd en zij bij beide aanvragen dd. 25.09.2018 en 26.08.2019 telkens aangaf tewerkgesteld te zijn, meer bepaald als Administratief, technisch en dienstpersoneel bij Tech nv. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene een duurzame tewerkstelling had in het land van herkomst, en dit tot vlak voor haar vertrek uit Suriname. Betrokkene was dus in het land van herkomst economisch actief, en toonde bovendien ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aan in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum te bekomen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat zij onvermogen was in het land van herkomst voor haar komst naar Schengen/België. Uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen en financieel en/of materieel afhankelijk was van referentiepersoon, en dit reeds voorafgaand aan haar komst naar het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt verder ook dat betrokkene sinds februari 2020 ononderbroken tewerkgesteld is in België. Zij is momenteel tewerkgesteld bij Start People NV sinds augustus 2021 en dit tot op heden.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene helemaal geen vrije toegang heeft tot de Belgische arbeidsmarkt, zij is in het kader van de lopende aanvraag immers niet vrijgesteld van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Artikel 2, 2°, c) van het koninklijk besluit arbeidskaarten

van 9 juni 1999 bepaalt immers dat een familielid vrijgesteld is van arbeidskaart als hij in het bezit is van een bijlage 19ter en een AI die werden bekomen op basis van artikel 40bis of 40ter Vw (gezinshereniging met Unieburger of met Belg). Betrokkene diende een aanvraag in in toepassing van artikel 47/1 en verder Vw. Artikel 2 van het KB van 9 juni 1999 verwijst niet naar artikel 47/1 en verder Vw. Met haar tewerkstelling in België overtreedt zij heden, op een moment dat zij nog niet eens het verblijfsrecht heeft bekomen, de arbeidsreglementering in België.

Verder getuigt haar tewerkstelling dat ervan dat er helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon: betrokkene is duidelijk een jonge, zelfstandige vrouw die zowel in het land van herkomst als in België zelf in haar basisbehoeften kan voorzien. Dit is betrokkenes tweede aanvraag gezinshereniging, de vorige was een aanvraag waarbij zij wenste aan te tonen ten laste te zijn van haar vader van in het land van herkomst of origine. Het ten laste zijn van de vader werd niet afdoende aangetoond, heden slaat betrokkene het over een andere boeg. Het wordt echter op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat zij ten laste zou zijn geweest of deel hebben uitgemaakt van het gezin van haar stiefzus. In arrest nr. 246 926 van de RvV dd. 07.01.2021 naar aanleiding van de beroepsprocedure die betrokkene heeft ingesteld tegen haar vorige weigeringsbeslissing dd. 15.06.2020 wordt onder meer in punt 2.7 het volgende gesteld: "Uit de beschrijving van haar persoonlijke situatie in het middel blijkt trouwens dat verzoekster niet zozeer als descendent 'ten laste' naar België kwam, maar dat zij in wezen arbeidsmigratie beoogde. Er wordt beschreven dat zij in haar land van herkomst inwoonde bij haar moeder, hetgeen een tegenindicatie vormt voor de financiële de financiële en materiële afhankelijkheid van de in België verblijvende referentiepersoon. Bovendien zou zij Suriname hebben verlaten 'omdat het in Suriname nog veel moeilijker is om aan werk te komen'." Naar haar eigen zeggen hoopte betrokkene op die manier zichzelf maar ook haar vader te kunnen helpen zoals kinderen in Suriname hun ouders proberen te helpen. De raad vervolgt verder: "De persoonlijke situatie verzoekster spoort allerm minst met het door haar aangevraagde verblijfsrecht. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekster op haar moeilijke situatie, doch dit belet niet dat er sterke vermoedens rijzen van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure." (eigen onderlijningen). Er wordt heden niets voorgelegd dat bovenstaande vaststelling uit het arrest zou kunnen weerleggen.

Tot slot kan niet blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is om, naast het instaan voor zichzelf en haar drie kinderen waaronder één meerderjarig kind ten laste (cfr. uittreksel RR referentiepersoon en de fiscale gegevens op de voorgelegde loonfiches waaruit 3 kinderen ten laste blijken), bijkomend betrokkene ten laste te nemen. Uit het administratieve dossier blijkt dat zij heden nergens tewerkgesteld is, en dit reeds sinds december 2021. Waar het gezin heden van moet leven wordt niet verduidelijkt.

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.08.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, noch dat referentie voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene ten laste te nemen. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (of haar leven terug kan oppikken) en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het enig middel wordt als volgt ontwikkeld:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoekster is thans niet meer woonachtig bij haar zus, maar bij haar in België verblijvende partner. Verzoekster bezit de nationaliteit van Suriname. Zij werd geboren te Paramaribo op 4 april 1990. Zij kwam naar Europa (Nederland) toe op 7 oktober 2019. Zij landde in Schiphol, komende uit Suriname met een geldig visum afgeleverd op 24 september 2019 en geldig tot 8 december 2019. Verzoekster kwam vervolgens naar België toe, nadat zij niet meer kon terugkeren naar Suriname toe. Verzoekster diende eerder reeds een verblijfsaanvraag in, onder meer op 15 oktober 2019. Zij diende een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van haar in België verblijvende familie, met name naar vader: P. H. (RR: ...). De vader van verzoekster is op pensioen. Hij heeft voorheen een arbeidsinkomen gehad door het verrichten van interim werk. Hij zorgde voor verzoekster, gelet op hun familiale band. De verblijfsaanvragen die verzoekster heeft ingediend werden geweigerd. Deze bevinden zich in het administratief dossier. Verzoekster was vervolgens verblijvende bij haar zus te Hamme. Verzoekster diende hierom tevens een aanvraag tot gezinshereniging in, i.f.v. haar Nederlandse zus (P. S. V., RR: ...) op basis van artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet. Op 2 februari 2022 werd een beslissing genomen waarbij het verblijf werd geweigerd. Deze situatie is evenwel achterhaald. Verzoekster is niet meer woonachtig bij haar Nederlandse zus. Zij verhuisde en is thans woonachtig bij haar in België verblijvende partner.

De verzoekende partij had zijn persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gezinsleven vormt immers een essentieel element waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet). De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden. De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de (recente) familiale situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z.

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Zij maakt in haar middel tweemaal melding van deze verdragsbepaling, maar verzuimt om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het recht op privé- en gezinsleven dat in deze bepaling is vervat.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De eerste bestreden beslissing vermeldt in de eerste plaats artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet schrijft, betreffende de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, het volgende voor:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 augustus 2021 voor de tweede maal een verblijfskaart aanvraag van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), ditmaal in functie van haar Nederlandse halfzus. Verzoekster legde haar Surinaams paspoort voor en als bewijs van haar verwantschap met haar Nederlandse halfzus legde zij geboorteaktes neer. Ze werd toen verzocht om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 11-11-2021, de volgende documenten over te leggen: Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land van herkomst)”*. Verzoekster legde een reeks arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid neer van maart en april 2021, attesten van tewerkstelling als uitzendkracht en loonbrieven waaruit blijkt dat zijzelf sedert februari 2020 actief is als uitzendkracht, een aanbevelingsbrief, attesten van niet-steunverlening van het OCMW Hamme van 18 augustus 2021, een attest van M-GLIS van 28 januari 2020, moeilijk leesbare douaneformulieren van G. S. & A., een document van 7 oktober 2021 betreffende een uitkering en loonstroken van de referentiepersoon van het OCMW Hamme van september tot november 2021.

2.11. In zijn beslissing stelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste plaats vast dat er geen risico bestond op een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Vervolgens stelde hij vast dat geen bewijs werd geleverd van het gegeven dat verzoekster *“voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst”* deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Tenslotte stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris leidt uit het gegeven dat verzoekster Schengenvisa heeft aangevraagd in 2018 en 2019 af dat zij in haar land van herkomst economisch actief was en dus niet onvermogen of materieel afhankelijk van de referentiepersoon. Bovendien is verzoekster zelf sinds februari 2020 ononderbroken tewerkgesteld in België waardoor zij de arbeidsreglementering overtreedt én aantoonde dat zij zelf in haar basisbehoeften kan voorzien, waardoor zij niet in aanmerking komt voor het gevraagde verblijfsrecht. In dit verband wordt een passage uit het arrest van de Raad van 7 januari 2021 aangehaald. Tenslotte wordt in de beslissing gewezen op de financiële draagkracht van de referentiepersoon die drie kinderen ten laste heeft zonder actuele tewerkstelling. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert het volgende: *“Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”*

2.12. In haar enig middel brengt verzoekster geen enkel argument aan dat betrekking heeft op de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waardoor vermoed kan worden dat deze beslissing wettig is.

2.13. Verzoekster spitst zich integraal toe op de bevelscomponent van de bestreden beslissing en is van oordeel dat de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk zijn omdat zij niet zou zijn gehoord omtrent de elementen uit het door haar geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.14. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.15. Verzoekster betwist, noch weerlegt in haar enig middel nergens de pertinente vaststelling uit het bestreden bevel dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van voormeld wetsartikel in beginsel verplicht verzoekster een bevel af te leveren.

2.16. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In weerwil van verzoeksters beweringen in haar tweede middelonderdeel bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind, doch dit houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Nochtans bevat de bevelscomponent van de bestreden beslissing wel degelijk een aantal motieven die betrekking hebben op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (of haar leven terug kan oppikken) en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene.”

Verzoekster weerlegt in haar middel nergens deze pertinente overwegingen.

2.17. Zoals verzoekster terecht aanstipt, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, zittingsperiode 53, nr. 1825/001, p. 3). De bestreden beslissing maakt een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris, bij het nemen van de bestreden beslissingen, uitvoering geeft aan het Unierecht, waardoor het Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het recht om gehoord te worden, ten volle van toepassing is.

Nochtans blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waaronder het recht om gehoord te worden, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste

rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.18. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster specifiek zou zijn gehoord met betrekking tot de bevelscomponent uit de bestreden beslissing. Er dient dus te worden nagegaan of verzoekster bepaalde concrete elementen had kunnen aanreiken, indien zij was gehoord, die een ander licht werpen op de beslissing om de afwijzende beslissing inzake haar verblijfsrecht gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.19. In haar middel stelt verzoekster dat zij “*verschillende feitelijke elementen*” had kunnen aanreiken. Zij schetst in haar middel haar verblijfshistoriek waarbij zij verblijfsaanvragen indiende in functie van haar vader en haar halfzus. Verzoekster beweert dat haar situatie thans is gewijzigd omdat zij niet meer inwoont bij haar Nederlandse zus, maar bij haar in België verblijvende partner.

2.20. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering en nergens concrete informatie verstrekt over de identiteit van haar partner, diens verblijfssituatie en/of het duurzaam karakter van hun relatie.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekster op 12 augustus 2021 een aanvraagprocedure opstartte (bijlage 19*ter*) met het oog op een verblijfsrecht als ‘ander’ familielid van haar Nederlandse halfzus. Verzoekster heeft in het najaar van 2021 gepoogd, middels allerhande bewijsstukken, aan te tonen dat zij voldeed aan de voorwaarden voor dit verblijfsrecht. In het kader van deze aanvraagprocedure rust de verantwoordelijkheid om de actuele situatie nader toe te lichten in de eerste plaats bij de aanvrager. Verzoekster was kennelijk op een bepaald moment niet langer geïnteresseerd in het verkrijgen van een verblijfsrecht in functie van haar halfzus en vestigde zich bij haar partner. Aangezien de situatie op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen totaal niet spoorde met de situatie waarin zij haar aanvraag initieel had ingediend, komt het in de eerste plaats aan verzoekster toe om deze wijziging van de omstandigheden te melden. Dergelijke blij van ‘behoorlijk burgerschap’ kadert in het zogeheten “*wederkerig bestuursrecht*” waarbij de rechtsonderhorige in zijn relatie tot het bestuur blij moet geven van voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie (*cf.* RvS 10 maart 2003, nr. 116.807; M. VAN DAMME, “*Goede trouw van burger en bestuur*”, R.W., 1989-1990, p. 1107- 1119).

De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins onzorgvuldig te werk door, op grond van de informatie die hij in de loop van de aanvraagprocedure had gekregen, te concluderen dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor het gevraagde verblijfsrecht. Hij stelde tevens vast dat er in haren hoofde, op basis van de gegevens waarover hij redelijkerwijs kon beschikken, geen sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven, noch van minderjarige kinderen of enig gezondheidsprobleem, waardoor haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat het hoorrecht werd miskend. Zij lijkt evenwel niet bij machte om voldoende concrete elementen aan te reiken die aanleiding zouden kunnen geven tot een andere besluitvorming.

2.21. Er werd geen schending aangetoond van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing berust op onjuiste feitelijke of juridische overwegingen, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen

schending van de materiële motiveringsplicht en evenmin van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN